

„Stajerc“ izhaja vsaki petek, datiran z dnevom naslednje nedelje.

Naročnina velja za Avstro-Ogrsko: za celo leto 3 krone, za pol in četrť leta razmerno; za Nemčijo stane za celo leto 5 kron, za Ameriko pa 6 kron; za drugo inozemstvo se računi naročnino z ozirom na visokost poštnine. Naročnino je plačati naprej. Posamezne številke se prodajajo po 6 vin.

Uredništvo in upravnistvo se nahajata v Ptuj, gledališko poslopje štev. 3.

Slava Tebi, ki si nas kmete ljubili!

Kmečki stan, srečen stan!

Dopisi dobrodosli in se sprejemajo zastonj, ali rokopise se ne vrača. Uredniški zaključek je vsak torej zvečer.

Za oznanila uredništvo ni odgovorno. Cena oznanil (inserterov) je za celo stran K 64, za 1/2 strani K 32, za 1/4 strani K 16, za 1/8 strani K 8, za 1/16 strani K 4, za 1/32 strani K 2, za 1/64 strani K 1. — Pri večkratnem oznanilu se cena primerho zniža.

Štev. 26.

V Ptuj v nedeljo dne 28. junija 1908.

IX. letnik.

Iz starih časov ...

Pošteni slovenski posestnik, katerega ime je uredništvu znano, nam piše:

„Jaz sem danes že 80 let star in v teh letih izgubi človek veselje do politike in prepira; saj je menda vsa politika samo prepir. Sploh se nisem nikdar veliko za politiko, društva, stranke menil, kajti v času moje mladosti smo kmetje veliko delali pa bolj kod danes živeli. Mislil da marsikateri današnjih kmetov bi rad menjal z življenjem kmeta izza časov tlake. Kajti čeprav nimamo več desetine in tlake, se nam vendar ne godi bolje.“

S ve lase imam, gospod urednik, in že zato mi dovolite par besed. Spominjam se otroških mojih let. Hiša mojih starišev je bila sosedna farovžu. In v farovžu je vladal takrat (pred 70. leti) župnik J. K., star gospod, ki počiva že desetletja pod grudo domače zemlje. Vidite, ta župnik je bil pravi duhovnik. Na političnih shodih ga ni nikdo slišal govoriti, ali kadar je pravil z milim, očetovskim glasom raz prižnice nauke krščanske ljubezni, takrat ni ostalo nobeno oko suho, takrat smo se res čutili kot družina, kot bratje in sestre, katere združuje prava ljubezen. S hojekajočimi časniki v roki nisem nikdar videl našega župnika, pač pa za plugom in pri delu v goricah. Kolikokrat je prišel naravnost iz njive z blatnimi čevlji k umirajočim, ki so hrepneli po njegovi tolažbi in z lahkim srcem umrli, ko jim je dal brez mučenja odvezo. Za testamenti tudi ni letal in od ljudi je vzel le toliko daril, kolikor jih je potreboval za življenje ...

Res, gospod urednik, to je bil pravi krščanski duhovnik. Leta so minula in šel sem po svetu. Videl sem precej dežel in čeprav niso bili

duhovniki povsodi enaki našemu župniku, trudili so se vendar večidel, da vzdržijo dobro spoznavljanje in prijateljstvo med farani. Imel sem celo priliko, da slišim na lastna ušesa nemškega škofa, ki je v cerkvi zaklical, da duhovnik nima s politikom ničesar opraviti.

Ali čez leta sem prišel domu in videl vse drugačne razmere. Dobri, pravi duhovniki so postali redki, — na njih mestih pa so sedeli Vurkelci, Sorkoti, Rabuzeki, Ogrzaki, Svatonci in ednaki gospodje. Po pravici povem, da najprve nisem veroval člankom našega „Stajerca“. Mni ni šlo v glavo, da bi se mogel katoliški duhovnik iz narodnostnega sovraštva tako daleč pozabiti, da iztrga križ iz groba. V glavo mi ni šlo, da bi mogel duhovnik umirajočemu odvezo braniti, samo zato, ker je revež naročnik kmetijske lista. Nisem mogel razumeti, da bi mislil duhovnik ob smrti posteljati le na denar in da bi milica pokopati ne hotel zaradi denarja. Na, vsega tega nisem mogel verjeti. In mislil sem si: „Stajerc“ si nalsga veliko odgovornost zaradi svojih člankov. Na drugi strani pa mi ni šlo v mojo kmetisko glavo, da po „Stajercu“ napadeni duhovniki ne tožijo. „Stajerc“ je očital enemu duhovniku, da je zahrbtno na ljudi streljal, — pa ni bil tožen. Drugemu je očital čudne stvari z kopajočimi se dekletami, — pa ni bil tožen. Tretjemu je očital, da je očigledno ljudstvo z lažmi za tisočake, pa ni bil tožen ... Vidite, gospod urednik, to dejstvo mi je delalo preglavice. Zakaj ne tožijo? Izgovor, da nimajo zaupanje v sodnijo, je vendar jalov, ko vendar isti duhovniki tolikokrat vboje kmeta tožarijo ... In prišlo mi je na misel, da mora vendar vse to, kar piše „Stajerc“, res biti ...

Pozneje sem se sam prepričal. In kadar

sedim zdaj v nedeljo za hišo ter prebiram „Stajerca“, takrat prihaja zopet spomin na nekdanjega našega župnika. Kaj bi ta pravi duhovnik rekel, ko bi videl današnje svoje tovariše? Mislil, da bi alekel duhovniško suknjo in se milo zjokal ...

Duhovniki, ne pozabite krščanstva! To vam kliče star mož, ki je sicer samo kmet, ki pa vendar čuti in misli!

Politični pregled.

Politični položaj je kazal v zadnjih tednih prav temne oblake na obzorju. Slo se je za Wahrunda. Visokošolski profesor Wahrund je imel namreč predavanje, v katerem je bilo par klerikalcem neprijaznih besed. To je dalo črnim čukom in sovam vseh jezikov povod, da pričnejo vihariti napad na avstrijsko šolstvo. Saj je šola, razširjevalka znanja in izobrazbe, trn v oku klerikalizma, ki zamore vladati edino v temi in neumnosti. V hipu pa, ko so hoteli klerikalci na komando danjškega špiser-kralja dr. Luagerja dobiti šolstvo v svoje kremplje, v tem hipu so stali vsi naprednjaki vseh narodov v eni vrsti, da se obranijo tega napada. Klerikalci so zahtevali, da profesor Wahrund sploh ne sme več podučevati. Nahujskali so zgornjoštajerske kmete, da so šli ti reveži s poleni in se pretepavali pod vodstvom razgrajca Hagenerja s študenti. Grozili so, da bodo na Tirolskem s puškami na naprednjake streljali. Ali vse, kar je naprednega, svobodnomiselnega, je stalo trdno. Napredni kmetje so izjavili, da se ne pustijo zlorabljati v klerikalno-politične namene in da ne grejo v ogenj po kostanj za črnh. Študenti pa so proglasili po vseh visokiholah splošni štrajk ... Zdaj je vsa zadeva končana. Profesor Wahrund bo podučeval v

Pri „grobian-birtu“.

III.

Miha je pogledal nekega dne okoli sebe, ako ga tudi vsi poslušajo, popraskal se je po svojih kodrastih lasih in pričel pripovedovati:

„Veste, kaj jo je posestnik Urban že zopet ošpilal? Včeraj je bil potok ob njegovi hiši precej velik, kajti prejšnje dni je deževalo. Ob potoku se je sprehajal učitelj Grilček. Mož je tudi prvak; ako sliši nemško besedico, postane rdeč kot kuhan rak in prične godrnjati kot razjarjeni purman. No, mostu v bližini Urbanovega posestva ni bilo, Grilček bi pa rad na drugi breg prišel. Gleda okoli sebe in premišljuje, ko stopi Urban sam poleg njega. — „Ali bi rad čez potok?“ vpraša posestnik. — „Ja“, odgovori učitelj, „pa ni mostu“. — „To nič ne dè“, reče Urban; „ako ti je prav, nesem te ja čez potok“. — Učitelj se je nekaj časa branil, končno pa je le privolil. Urban si sezuje čevlje; ko je hlače navikal, vzel je Grilčka na rame in stopil v vodo, ki je bila do kolen visoka. Sredi potoka pa se ostavi Urban in pravi: „Ti, Grilček, zdaj pa le hitro zavpij: Heil!“ — Učitelj pravi ves razburjen: „Kaj? Jaz? Jaz naj vpijem ‚heil‘? Jaz? Saj vendar veš, da sem Slovenec, pa Slovenec, pa Slovenec, pa ne vpijem ‚heil“, pa ne,

ne, ne“. — Hladnokrvno reče posestnik Urban: „Dobro, ako ne zavpiješ ‚heil“, te pa vržem v vodo“. — Grilček se je branil in branil; ko pa je videl, da bi ga Urban res najraje v vodo vrigel, zasepetal je tih: „Heil, heil“. — „O, to nič ne velja“, pravi Urban, „vpiti moraš, da se kaj sliši“. — In prestrašeni učitelj je pričel kričati na vse pretege: „Heil“, „heil“, „heil“.

Vsi smo se smejali. Radovedno pa sem jaz vprašal: „In potem? Ali ga je nesel na drugi breg potoka?“ — „Ne“, odgovori Miha, „ko je Grilček kakšnih pet minut vpil, vrigel ga je Urban vključ temu v potok. Ropotal in šimfal je kot vrabec v kaši, pa pomagalo mu ni. Ves jezen in moker je odšel domu“.

Naročil sem si še osminko „ta rdečega“, ko prične pripovedovati žnidar Kum o starih časih, ko so pili vino še tako po ceni kakor danes cukrpekerjev „met“ in se je dobil za stari „zeksar“ lepi zajutrk. „Takrat“, pripovedoval je Kum, „je bil na oglju te ceste meščan in pek Kipfl. Mož je zvečer v dobri tovarišiji rad malo pregloboko v glažek pogledal. Njegova žena pa se je rada malo kregala in mu je marsikatero grenko povedala, kadar je pricapljal domu. Seveda, piskrčke mu ni na glavo metala, kakor delajo to dandanes ženske. No, nekega večera je sedel Kipfl precej dolgo v krčmi. Se

par minut je manjkalo do ene po polnoči, ko je poskušal hišne vrata odpreti. Ključ je imel, ali luknje v ključavnici ni mogel najdeti. Prišel mu je pa „nohtvahter“ Ffi na pomoč. In v tem hipu pride Kipfl nekaj na misel. „Veš kaj“, pravi Ffi, „ko pridem jaz zdaj v sobo in prižgem luč, pa zavpij da je enajsta ura. Potem pa pridi jutri v mojo pekarijo, dobiš lep „evanoger-labl“. In res! Kipfl pride v spalno sobo, užge luč in ženka je že pričela ropotati ter mrmrati nekaj o lumpih, ki ponoči okoli pohajajo. „No“, pravi Kipfl, „saj še ni pozno“. — „Kaj, ni pozno? Eja mora biti vsak čas“. — Ali v tem hipu zavpije doli na cesti „nohtvahter“ Ffi: „Gospo in gospodje, naj povem, enajsta je ravno odbila“. Pomirjena se obrne gospa Kipfl na drugo stran in zaspi. Drugo jutro je Kipfl spal, gospa pa je sedela v pekariji, ko pride Ffi. „No, kaj bode dobrega?“ ga vpraša gospa. Ffi se je malo namuznil in odgovoril: „No, nič hudega, prišel sem po tisti „evanoger-labl“, ki mi ga je gospod obljubil, ker sem ob eni ponoči enajst klical“. Tega pa ne vem, kako je gospa Ffita pogledala ...

Jari je pazno poslušal in kimal z glavo. Mislil je pač: kako lepi so bili stari časi! Danes pa, — no, Bog se usmilil, danes nimamo več tako prijaznih „nohtvahtarjev“ ... Mahlzeit!

(Prihodnji naprej)

jeseni na visoki šoli v Pragi. Za prvi hip je torej črni naval odbit. Seveda, klerikalizem je zmaj, kateremu zraste za vsako odbit deset novih glav. Ali stali bodemo na pozorišču, vsi, ki čutimo napredno. Šla ostani nedotaknjena in časi temnega srednjega veka naj bodejo pokopani!

Pr-poved avstrijske veljave. Vlada je izdala odredbo, po kateri je s 1. julijem 1908 prepovedana v trgovskem in obrtniškem prometu raba prejšnje avstrijske veljave (goldinarji in krajcarji) ter se sme odlej računati le s kronami in vinarji. Ker so za prestopke določene kazni, opozarjamo občinstvo na to odredbo (glej tudi inzerat v današnji številki „Štajerca“.)

Starostno zavarovanje. Davno že se je sprožilo ljudsko zahtevanje, da uresniči vlada potrebno splošno zavarovanje za slučaj starosti in invalidnosti. Poslanci raznih strank so zahtevali, da bi se pri temu zavarovanju oziralo tudi na samostojno obrtništvo in na kmetijstvu pripadajoče stanove. Na ministrskih sestankih se je o tej zadevi razpravljalo in prišlo tudi, kakor se poroča iz Dunaja, do zaključka. V jeseni bo vlada državni zbornici tozadevno zakonsko predlogo izročila. Dotična postava bo obsegala prisilno zavarovanje za delavstvo, obrtništvo in kmetijstvo.

Retur-kart ne bode več. Južna železnica boče izdajo tur-in retur kart odpraviti. Samoumevno je, da boče s tem svoje dohodke povišati. Gospodje akcionarji na Dunaju imajo pač „premalo“ denarja...

Pivo se podraži. Listi poročajo, da se podraži cena pive sredi prhodnega meseca julija. Zreza pivovarjev je baje sklenila da zviša ceno pive za 2 K, za trgovce za 4 K pri hektolitr. Krčmarji in trgovci seveda ne bodo tega zvišanja plačali, pač pa mi, ki pijemo pivo. Kaj, ko bi se ljudstvu to večno zvišanje enkrat preneumno zdelo in bi ponehalo to kuhano vodo piti?

Dopisi.

Cirkovce na dr. pol. Naš kaplan Melchior Sorko, po milosti božji „slovensko katoliški duhovnik“, kakor se sam naziva, še zmirom sanja o Cirkovskem „Beziertetagi“ in še napada ljudi ter draž, če se bodo prišli kaj v Cirkovce „hajlat“. Na dan Telovega je povsod kakor tukaj navada, da imajo pri procesijah altarje postavljene. Takšen altar je pri nas tudi dosedaj stal pri hiši našega načelnika požarne brambo; a glej ga no, iz samega političnega soraštva letos ni smel pri njegovi hiši altar stati! Tudi imamo vsako prvo nedeljo po Telovem pri nas tako zvano žganje. Tudi ta dan smo imeli do sedaj zmerom procesijo, a pri teh dveh duhovnikih naenkrat ni nič potrebno procesije. Na dan „Beziertetagi“ sta si pa naenkrat izmislila: „Oznaniva danes procesijo za dež, da bodava one zmotila“. Zakaj pa sedaj ne oznanita procesije za dež, ki ga je bolj potrebno ko tedaj? Ali menda čakata, da bo barometer padel? Še celo na dan žeganja smo imeli obe tihi sv. maši brez orgljanja; bi se lahko črni plašč obekli, da bi celo črne maše imeli žeganji. Sedaj nočejo duhovniki brez debla plačila nič storiti. Tudi je bila dosedaj navada, da so na belo nedeljo ali pa na Alojzijevo šli otroci k prvemu sv. obhajilu; te nevale sedaj ni treba; naš kaplan kot katehet ima učence, ki so že šole prosti in že zraven starišev in drugih koscev kajoj, pri prvem sv. obhajilu pa se niso bili. Kaj stariši otroke ubo, to otroci znajo. Pretečeno nedeljo je kričal po sv. maši, da smo se že bali, da se mu je zmešalo, nas imel za „šmekovce“, da smo s hudim dahom obsejeni in t. d. Mi te pa vprašamo, s kakšnim duhom si pa bil ti pri velikonočni spovedi obsejen, ko je bila naša mladina pri spovedi? Ti je znano, da so bili fanti pri tebi pri spovedi, si jim odvezo dal in si nisi upal iti potem k sv. obhajilu, ker se niso zanesli, da bi bila tvoja odveza veljavna, ker si govoril v spovedniški reči, ki slišijo v svinjak pa ne v cerkev, ter da so prihodno nedeljo šli v Maribor k spovedi? Zakaj držiš posamezna dekleta po celo uro pri spovednici, da pa star. h ta čas 8 spovedi? Zakaj praviš dekletam, ki se ti spovejo, da nimajo nikakšnega znanja s fanti, tako-le: „Te pač nisi

zdrava!“ Zakaj praviš mladim neiskusnim dekletam: „Ti dekle, kedar imaš svoj... te moraš“ in t. d. V spovednici se govorijo reči, ki bi jih človek imenovati ne smel (dokazov dovolj) in ti kaplan, ali se ne bojiš da bi pravični Bog stegnil svojo vsemogočno roko in udaril takšnega duhovna kakor črva v prahu, kakor se je v etarjem veku zgodilo? Ali ni to oskrumba božjega hrama? In ti si upaš s trojim jezikom pred sv. altar? Ti si upaš reči: „Sam katoliški duhovnik“? Duhovnik si ali žali bog samo po imenu! Ali je naš Učenik, ki si ti njegov namestnik, tudi hvalil tako ponosno s frazami lasni kakor ti? Če ti mežnar le malo pri oblačenju s plašjem trojo frizuro zmeša, se zato tako razježiš da dalj časa nočeš govoriti z njim (v Melchior) Le papela si na trojo masleno glavo potrosi in reči: mea culpa, mea maxima culpa, nas pa pri miru pusti, če bočeš da ti ne bomo več takih časti po časopisih skazali. Pa amen!

Farani.

Sv. Ožbald na Dravi. Čprav je naša fara najmanjša v okolici, je vendar drugim naprej. Mi imamo namreč „kaplana“, medtem ko druge fare niso tako srečne. Da bi mišo bral, to pravca pa nima in ravno to bi bilo semterja potrebno. Pred kratkem šele je nekega ponedelka zjutraj ob 6. uri k maši zvonilo; na vse strani so ženske gledale, od kje boče „častiti“ prišel. Ali zamaun, kajti ta se je zopet enkrat popoldne v domače pokrajine podal. Člo o vseh faroških dogodkih tako imenitno podučeni „kaplan“ ni vedel za bivališče g. župnika. Tega „kaplana“ se ne more nastaviti, ali cela fara zna čeniti njegovo vplivno delovanje. Dostikrat v kritičnih slučajih se izpelje naročila „kaplanova“, pa tudi proti volji g. župnika. Tako je bilo edino od kaplana odvisno, da se je n. p. pred kratkim pri neki smrti cerkvene „lahure“ rabilo, da se je v Valkinoci korb nastavilo, v katerih so prinašali farani meso in kruh k blagoslovljenju itd. Tudi čez učiteljstvo pričanja „kaplan“ svojo moč kazati. Ako se n. p. šolsko dečo pod nadzorstvom dveh učiteljev k šolski maši pelje in se otroke še primerno postavi, potem pregleda vojskovodno oko „kaplana“ čez množico in en uredi šele končno ureditve po lastni volji. „Kaplan“ ima lastno hišo, ali večji čas dneva in menda tudi kakšno nočno urico se nahaja v farožu. Ko se je župnik s „kaplanom“ na javni cesti zabaval in so ga opazovali šolski otroci, obrnil se je proti njim in jim je pokazal „dolgo nos“. Radovedni smo, kakšno službo boče opravljal „kaplan“ pri prihodnji biemi... No ali poznate našega „kaplana“? Ženskega spola je in Treza mu je ime...

Ljutomer. Mi Slovenci včasih trdimo da med nami ni judov. A to ni res! Imamo judov oderhov še odveč. — Jud se navadno peče v trgovino, v Galicijo neki s obrtom. — A mi v Ljutomeru imamo juda bivca. Pa ta ne brije naših brad, nego naše mošnje. — Sam o sebi pravi: „Ich bin ein Goldjüd.“ — Gold ist mein Herrgott.“ — Kadar dobi gospodar njegov račun, razjoče se staro in mlado v hiši. Nedavno prinesla je celjska „Domovina“ notico, v kateri pravi, da imajo nekateri ljutomerski obrtniki posojila pri Sütmarkbanki v Gradcu. Med njimi bil je imenovan tudi neki Kleinmann in Sterman. Prvi niti v Ljutomeru neekistira, a drugi posojila pri Sütmarkbanki nikoli ni imel. Ako se poslužujejo naši nemški obrtniki svojih denarnih zavodov, jim tega nikdo ne more zameriti. Če pa se poslužujejo tistih Slovencev, in zgolj iz dobičkarje — je škandal! Posojilo si je tam najel naš dični možnjobrivce, mali ljut. prvak Grossmann; pa ne Kleinmann ali Sterman. Kaj poročajo k temu kolegi g. dr. Jartela, Hrašovce, Rosina in dr. Opravičnje ga edino dejstvo, da je v istini židovskega pokolenja. Njegov ded bil je pristen žid. O njegovem delovanju pa na prihodnjaj poročaj njegov solicitor gosp. Hrabroslav Vrbalj. — Svet bo strmlet! Dolej pa molimo: Bog nas čuvaj prvaških advokatov, judov in oderhov!

Od sv. Lovrenca slov. gor. Dvoli tudi meni predragi „Štajerc“, si izbrati nek prostorček v Trojem cenjenem listu. Sicer se ni par mesecev preteklo, odkar sem doma, pa sem že izkoval v moji kovačnici nek dopis, kateri žali Bog milim da dotičniku, katerega hočem malo obrisati, ne boče kaj všeč. Mogoče bi pa znalo biti, bi

me kateri bralec le vprašal, kde da so bila moja pota. Ali tega tukaj danes ne bom omenil. Samo mimogrede hočem naznaniti, da bi si kd ne misli, da bi bil tam kjer pes do kruha ne more, bil sem daleč v tujini ter iskal bolj sreče. Pa ker še žali Bog takrat na svetu nisem bil kadar je Bog ljudem srečo delil, moral sem jo prikrivati apert domu. Saj sem si tudi na mojih raz. h velikokrat izmislil na pregovor ki pravi: Ljubi doma, ker ga ima. Ko sem bil doma me je radovednost mikala poizvedeti po teh in onih ljudeh obojega spola, tako da mi je moj stari prijatelj vse izpovedal, o jednih slabih o drugih dobrih. Najbolj sem ga strmo gledal ko mi je razkladal o nekem dekletu pa imenu M. Toš nekda doma v Gruncu, zljaj po na vžitkariji v D. agovici. Rja so to našo Meko tri ne-sreče skoraj v jednom letu doletele. Prva je bila da nam je mogla pokazati sad svojega telesa. Ta druga pa da je imela dva meseca v Mariboru kaj za storiti namreč hoteli so jej skrajšati prta. Ta tretja pa kaj je vdova še po živem možu. Eto so Vam neurede. Zljaj se pa ta neurednica huluje ter se hoče vseh mad-žev, s katerimi je umazana oprati, ter pravi kaj je vse nedolžna če glih imamo nad stotina dykazov. Tudi dobro poznamo Trojo Rikušovo nedolžnost. Sramota tudi pri Tebi veliko ni. Sam te je ko volki strah. Kaj pa te Moka v G. arnu, toliko vleče, morda ni li nek vaški fant? Ali si že Moka pozabila koliko fantov ti je že cesto skoz igline ušesa pokazalo. Ker ti si silno na slaboj stopinji ti ni potreba tak prevezna b. ti, ter takšnih neumestni govoriti. Pomagaj raje svojemu bratu delati ne pa da se okoli potepaš ter brata tožuješ. Pa mi znamo, da ti po letu sonce škodi po zmi pa mraz. Naj bo za danes dovolj. Ti se pa poboljšaj.

Sv. Lovrenc sl. gor. Hvala tebi, ljubi „Štajerc“, za tvoj trud! Hudi so časi in težko si prišlo mo naš vsakdanji kruh. Zategadelj pa je naša razburjenost temrejša, ko vidimo kako nam naši klerikalni voditelji upravljajo naš občinski denar. Naš general in še zmirom obč. predstojnik Horvat je s svojo kompanijo to navado imel, da se pri vsaki priložnosti pili in lumpali. Ako je bilo našo domačo vino že premalo dobro, pa so začeli žajfati kuhano vno, liter za 2 K. Navadno je plačal naš nedolžni Horvat; ta je imel „regimentskaso“ in vzdigoval so ga v doleta nebesa. Mi se ne čudimo, da to lumparijo niso vidli njegovi kimovci. Zato naj bi se celi odbor na odgovornost klical. Grdo in ostudno pa je za izobraženega človeka, kateri je šolan in mora znati, kaj je moje in tvoje, da take lumparije še podpira s tem, da vse zamolči. To sta naša politikični župnik in zagriženi prvaški nadučitelj Farkaš. Ta dva gospoda pokliče naj sednija na pričanje!

Sv. Trojica v Slov. gor. Predrznost naših klerikalcev od dne do rane, to posebno od časa, kar so si občno Verjano pridobili. Napihujejo se, da se jim trezno misleč človek kar smeja ti mora. Ali malo počakajmo! Žaba se je tudi tako dolgo napanjala, da je počla. Vendar je pa vredno, da si komando te klerikalne kompanije malo natančneje pregledamo. Najprej general Habjančič, po domače Strah. Temu možicu, kateri posebno ob času volitve od hiše do hiše roma, bi zelo svetovali, naj ob času njegovega potovanja tudi gospodarstvo drugih kmetov pregleda in posebno naj se na živinorejo ozra. Mrebit bi si znal veliko prinaučiti. Saj mu ne očitamo, da bi ne imel dosti živali, a za te še do danes na svetovnem sejnu odjemalcev ni. Drugi povsod znani Kukovetz iz Verjan je kar dobra glava. O njega je še veliko za upati, ker ima tisti „Gesetzbuch“, ališ travo rasti in kamenje cveteti. Ali njegovo postopanje je bolj v sramoto tem pajdašem. Ta je kakor postavljen za voditelja, ker v gostijah tako dolgo ostaja, dokler bikovca ne skače ali pa njegova žena za njim ne pride. Mali samo, kar se je v Frišovi trgovini godilo in glava ti ne boče več tako visoko stala! Ostani zelo priden, ker — — No pa na gospoda Zemljica ne smemo pozabiti. Kar ne sliši v klerikalno društvo, pohrusta bi kar najraje. Tako se je zagugal v našega pismo-noša H. watha. Ali njegovo lažljivo obrekovanje mu je precej na drago prišlo in posebej še je moral za odpuščenje prositi. To ohlajenje njegove vroče krvi mu je zelo ugajalo. Sedaj pa